

Vychází 1., 10., 20. každého měsíce o 10. hod. Expedicí se nachází v obchodnictví musikalii k „Beethovenu“ u Roberta Veita v Nových alejích č. 116. Kdo všechna čtyři čtvrtletí odebere, obdrží praemii.

DALIBOR.

Předplácí se: čtvrtl. 1 zl. půll. 2 zl., celor. 4 zl. rak. č. S poštou: čtvrtl. 1 zl. 15 kr., půll. 2 zl. 30 kr., celor. 4 zl. 60 kr. rak. čísla. Pro státy německé: půlletně 1 tol. 10 nov. gr., celoročně 2 tol. 20 nov. gr.

Hudební časopis s měsíční notovou přílohou a s roční praemií.

Odpovědný redaktor:

Emanuel Meliš.

20. února.

Nakladatel:

Robert Veit.

Luigi Ricci. *)

Stručný životopisní nástin, podává redaktor.

Slibiv podati zevrubněji některá data ze života dotčeného umělce, činím to tím ochotněji, an zesnulý k nejlepším italským skladatelům nového času náležel a mnohým z českých zpěvaček — slečnám Stolzovým, sleč. z Tiefensee základ k štěstí položil.

Luigi Ricci narodil se v Neapoli dne 8. června r. 1805 maje za otce Florenčana a matku Neapolitánku. Téměř v kolébce vyvinula se v něm náklonnost k hudbě a v 9tém roku svého stáří vstoupil do konservatoria Neapolského. I byl ustanoven houslím se učiti, nástroji, který se mu nelíbil; na to obdržel dovolení, učiti se pianu, pro kteréž se velice zajímal. V konservatoriu byli nejlepší jeho přátelé jeho spolužáci Bellini a Florimo. Nedlouho na to vzdělával se v kontrapunktu u ředitele Zingarelliho.

V tom čase zdržoval se tam maestro p. Generali. Mladého Ricciho zmocnilo se hned vroucí přání, by se u něho učil, an snad u něho větší přísnost slohu zpozoroval. A v skutku byl nějaký čas od Generaliho vyučován v hudební vědě a brzy na to složil komickou zpěvohru nižšího druhu pod jmenem „La cena frastornata“ (Přerušená večere), kteráž se však následkem zákazu Zingarelliho neprovozovala.

Když Generali z Neapoli odešel, pokračoval u prvního mistra ve svých studiích opět dále a netrvalo to dlouho, složil novou komickou zpěvohru „L'Impresario in angostie“ (Divadelní ředitel v ouzkostech), kteráž v ústavu od chovanců provedena a mnohem lepší než první byla.

Následující dvě komické opery: La Gabbia dei Matti (klec bláznů) a il Diavolo condannato a prendere moglie (Dábel odsouzen k ženění) počaly rozšiřovati pověst mladého skladatele prvními paprsky k jeho skvělé a šťastné budoucnosti. Při příležitosti otevření divadla v Parmě dávala se jeho opera „il Colombo“ (Kolumbus), načež odebrav se do Říma, provedl svou operu „l'Orfa-

nella di Ginevra“ (Osirelá dívka Ženevská), která mu velikou slávu získala. Napotom obohatil operní italskou literaturu operami: „Gli esposti“ (Pohozené děti), Chi dura, vince (Kdo vytrvá, zvítězí), Chiara di Rosemberg (Klára Rozenbergská), Un'avventura di Scaramuccia (Dobrodružství v Scaramuccia), Crispino e la Comare (Krišpín a kmotra), il Birraio di Preston (Sládek Prestonský), il Nuovo Figaro (Nový Figaro), il Sonnambulo (Náměsíčný), La Serva a L'Ussero (Služka a Husar), I Due Sergenti (Dva Serženti), L'Eroina di Messico (Rekyně Mexikánská) atd.

V opeře „Le Nozze di Figaro“ (Svatba Figarova), k nížto téhotěž textu co Mozart užil, odchýlil se od svého posavadního italského slohu, drže se v ní přísnějšího slohu; avšak opera tato nedošla obliby. Rossini uslyšev ji, pravil Riccimu: „Tu hai fatto troppo da dotto“ (Ty's dělal příliš učeného).

Okolo r. 1833 povolán byl Ricci do Terstu a jmenován jest kapelníkem katedrálního chrámu a divadla. Zastáváje horlivě úřad svůj, pustil se též do hudby kostelní a dosáhl velmi příznivého výsledku. Složil dvacet mší, mezi nimi také 1 pastorální a 1 velkou smuteční, která každoročně na den úmrtí císaře Františka I. v Terstu se dávala.

Roku 1840 vzav si na rok dovolení, odebral se s chvalně známou zpěvkyní slečnou Ludmilou Stolzovou, Češkou, do Oděsy a provedl tu svou operu: „La Solitaria delle Asturie“ (Poustevnice Asturská), v nížto slečna Stolzova se skvělým úspěchem vystoupila. Opera tato potkala se tu s všestranným uznáním a pochvalou. Roku 1849 pojal za choť dotčenou umělkyni slečnu Lud. Stolzovou, sestru to výtečných zpěvaček Františky (v Terstu) a Roziny (v Tiflisu) Stolzovy.

Okolo roku 1853 složil Ricci pro Neapol operu v neapolském nářečí: „La Festa di piedi Grotta“ (Slavnost di piedi Grotta) k slavnosti téhož jména, kteráž se v Neapoli každoročně slaví. Tato opera dosáhla nesporné pochvaly a dává se tam každý rok na dotčenou slavnost. Zvláště vyniká v ní jedna tarantella (národní

*) Vyslov: Luidži Ričči.

tánc neapolský), která v Neapoli znárodněla a všechny stávající vytlačila. R. 1857 navštívil L. Ricci při slavnosti 50letého trvání Pražského konservatoria Prahu, a tu bylo mi dopřáno s výtečným tímto umělcem se seznámiti.

Poslední jeho opera — labutí zpěv jeho — byla: *Il Diavolo a quattro* (Čert si dělá šašky), kterážto s neslýchaným úspěchem r. 1859 v Terstu provozována jest. Ohromné rozčilení po tak skvělém výsledku zmohlo se jeho mysle a na podzim téhož roku padl do šílenosti a byl do blázince do Prahy odvezen, kdež navzdor přičiněním lékařovým dne 31. prosince 1859 zemřel.

Luigi Ricci nadán byl od přírody jiskrou genia, kteráž ve všech jeho operách prosvítá. Jediná jeho vada byla, že na některé své skladby málo péče vynaložil. Nic méně vyznati dlužno, že by bez L. Ricciho, bez jeho živých a libezných nápěvů, bez jeho prostonárodních motivů, kteréž v každém koutečku Italie zaznívají, italská *komická opera* byla takřka *mrtvá*, neb že by alespoň žádných zářících mezer a skvělých triumfů neměla.

Ricci byl muž prostřední, štíhlé postavy, krásného čela a ušlechtilé hlavy, z nížto se hned na umělce souditi dalo. Ozdoben jsa ctnostmi, byl od každého ctěn a milován.

Jak mile se v Terstu o jeho smrti dozvěděli, uspořádal jeho bývalý žák pan Antonio Rota dne 19. ledna v chrámě S. Giusta úmrtní slavnost, při kteréž příležitosti sám biskup pohřební obřady konal. Všichni umělci, dilettanti, žáci zpěváckého ústavu, choristé atd. dostavili se k exequiím. U prostřed chrámu vystaven byl krásný katafalk, jehožto cípy pánové Scaramelli, Desiró, Čech a kapelník Zavrtal a Bellondini nesli. Pan Rota provedl na kůru Ricciho smuteční mši, kteráž velkého dojmu způsobila. Vděční obyvatelé města Terstu chtějí důstojně jeho památku oslaviti, objednali u sochaře Ferrariho v Benátkách sochu Ricciho, kteráž 100 Napoleon-d'orů státi a v divadle postavena bude.

Pokoj budiž popeli jeho v naší vlasti!

Úvaha o hudbě chrámové zvláště na venku.

(Poradní čtení okresu Mnichovo-Hradištského.)

Podává Josef Tonder.

(Dokončení.)

Příkladů takových nacházíme mnoho*). Avšak pohledme tam nyní! Na tomtéž kůru hraje teď jeden

*) Tak na př. v roku 1689 Jeho Excellenci p. Arnošt hrabě z Waldšteina zřídil spolek literátů v Bakově, v r. 1747 pak jeho exc. p. Frant. h. z Waldšteina obnovil spolek ten; při-

první hlas či prim, a sekund zastoupen jest hudebníkem nástroje toho neznajícím.

O piště a trubače za dob našich ovšem není nouze, za to ale o potřebnější houslisty, basisty a fagotisty. A chtěl-li by tu učitel těmto nástrojům učit, tu věru nemá koho; nebo otec chtě syna hudbě cvičit nechat, koupí mu klarinet neb trubku. Tím prý si bude moci nejdříve něco vydělat, anebo jest-li vojákem bude, může to potřebovat, říkává se; chlapec pak, uče se nástroji takovému, v půl letě neb nejdéle v roce musí již do hospody, a nevezmou-li jej teď již muzikanti — jak se říká — „do partu,“ tu je po všem učení. Táta kleje muziku, prodá nástroj, syn pak jde se učit řemeslu neb do fabriky „štraichovat.“

Kdo řemesla toho — zpěváky cvičit — nezkusil, těžko uvěří, jaké obtíže se tu v cestu staví, nebo možnější rodiče nedají tomuto, jak se domýšlejí, sprostému umění cvičit, a byť i dali, jak mile jich dítě desátého roku dosáhlo, tu jej dají buď do Němec buď na studie. Chudších rodičů děti nehodí se ku zpěvu z mnoha podstatných příčin. Neb děti jejich navštěvují na mnoze školu jen nedbale, a nemohouce se dočkati doby, až by dítě jejich dvanáctého roku dosáhlo, je často i dříve ještě buď do služby, buď na řemeslo dají.

Ač shledá-li mezi svými žáky i některé, kterých by ve zpěvu vycvičiv déle upotřebiti mohl, tu nesmí se na jich spoluúčinkování déle spolehnouti, než nejvýše do jich 12tého roku.

Každý věci té zkušený přisvědčiti musí, že pro kostelní zpěv nejlépe se hodí děvčata; ta zůstanou nejen déle v otcovském domě, ale již od přirozenosti vytrvalejší jest hlas jejich.

Zbývá nám ještě povšimnouti si, co pan spisovatel ve své úvaze na str. 10 o varhanictví praví.

On neklade vinu nedostatečných varhaníků na ústavy, v nichžto se čekatelé školství jak theoretickému taktéž i praktickému varhanictví učí, nýbrž viní školy národní z nedostatečného připravování školních čekatelů po čas jich navštěvování škol obecných.

Toť ovšem důvodná pravda, než jak již praveno, dlouho-li navštěvují žáci, chtějí študovat, školu národní? A kde má mladík času a příležitosti v napotomních školách dále se vzdělávati v hudbě? — Byť tedy i do dvanácti let školu národní byl navštěvoval, a po čas svého do školy chození i pilně se byl v hudbě cvičil, nemusí-liž vše zapomenouti po čas přípravních studií ano napotom i v samém ústavu přípravném?

pojiv k němu i hudebníky dal mu stanovy, ve kterých se každý spoluoud zavázati musí, při službách Božích na kůru buď zpěvem neb hudbou Boha oslavovati. To též se dělo i jinde, u př. v Hradišti. Nástupce jeho, Jeho exc. p. Vincenc hr. z Waldšteina sám jsa dokonalý hudebník, zvelebil hudbu na svých panstvích.

Věru smutné jest to s nynějšími čekanci školními! Mnohý z nich, vystoupiv z přípravného kursu, jsa pak dosazen na farní školu co podučitel, a maje spoluúčinkovati na kůru aneb vypomáhati učitelu při cvičení zpěváků, není s to: neboť mnohému často to nejpotřebnější — znání stupnic — se nedostává, o praktickém výkonu některého hudebního nástroje aneb o hraní varhan tu ovšem nemůže býti ani řeči, byť se i v přípravném ústavu theorii byl naučil; neboť, jako prakse bez theorie, tak též tato bez prakse mrtvé řemeslo jest. A byť mnohý důmyslný mladík i v ústavu — při kterém škola varhanická se nalezá — dostatečně se byl v harmoniji vzdělal, přijda pak co podučitel, třeba do některého městečka, nalezne tu zřídka stroj varhanní, na němž by se dále vzdělávati mohl; neboť u nás málo jen kostelů jest, jenž by se řádným strojem varhanním honositi směly. A bez dokonalého stroje, byť i mistr, ničeho nedovede; k tomu nejsou varhany nástroj, na němž by se dalo v několika tónech tak hráti, jako Paganinimu na housle o jedné struně!

Patřme jen do sousedního Německa, proč že tam tolik výtečných varhaníků? — Proto, že stroje varhanní 8—16 ano i 32ti stopové, a k tomu vždy v dobrém stavu držány jsou, kdežto u nás stroje 2 až 4stopové a zřídka větší se nalezají, a k tomu na mnoze tak zřízeny bývají, že na nich s tíží možno umělému hráti; zasedne-li k nim neumělý, toť se to teprv ozývá, že by člověk raději flašinet slyšel.

Patrno tedy, že na ujmu hudbě chrámové jest též nedostatek potřebných nástrojů hudebních, zvláště dobře zřízených strojů varhanních.

Žádoucné by bylo, aby se při každém chrámu Páně nalezaly alespoň ty nejpotřebnější nástroje hudební; přede všim bylo by se postarati o dobře zřízené varhany; napotom aby čekanci školství, co budoucí učitelové a ředitelové kůru vydobyti sobě hleděli i v hudbě takového vzdělání, jakéž ku povolání svému nevyhnutelně zapotřebí míti budou; a konečně aby i paedagogické ústavy podaly kandidátům povšechného i speciálního vzdělání v umění hudebním.

Neminulo-by se dobrým prospěchem, kdyby kandidáti školní po skončeném běhu paedagogickém, dříve než by za podučitele dosazeni byli, asi na rok neb 2 leta vstoupili k některému farnímu učitelu do prakse, v kterémžto čase by od svých principálů a dozorců přidržáni býti museli ke zpěvu, hudbě a zvláště ve varhanictví se zdokonaliti jakož i navštěvování konferencí školních by se jim za povinnost uložilo.

Vůbec by tu nemálo prospělo, kdyby se při poradách učitelských i jakési hudební besedy zřídily.

Návod ku zpěvu, ohledem na národní školy.

Podává J. L. Zvonář.

Noty a klíč.

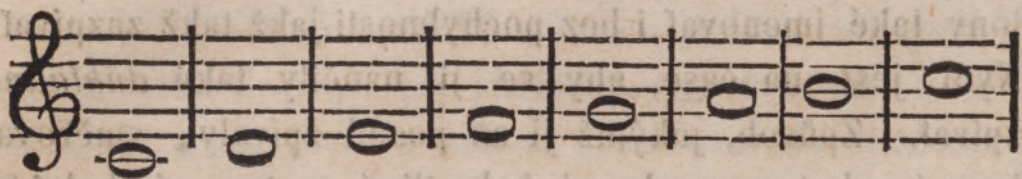
(Pokračování.)

Dítky poznaly stupnici a naučily se jednotlivé její tony také jmenovat i bez pochybnosti jakž takž zazpívat! Nyní jest na čase, aby se jí naučily také důkladně zpívat. Způsob, jakýmž jí až posud zpívaly, směřoval jen více k tomu, aby si jednotlivé postupy její dobře vštípily, sluch svůj cvičily, hlas si trochu „vyzpívaly,“ trochu se ohrozily a na další těžší cvičení stupnice se připravily. Musíme hned z prvu připomenout, že jen pilné cvičení-se v stupnici zpěváka k cíli vede. O jednom italském mistru zpěvu se vypravuje, že nechal jednoho ze svých učňů po šest let jen stupnici na rozličný způsob zpívat! Učeň, ostatně docela trpělivý a dočkavý, začal přec konečně býti netrpěliv, a uzavřel u sebe, že mistra opustí. Tomu však mistr předešel. Vida svůj čas, pravil jednoho dne k učni právě do lekci příšlému: „Jdi synu můj, ty jsi první zpěvák na světě.“ Učeň byl tímto výrokem překvapen a nemohl pochopit, jak by to mohlo být, an posud nic jiného než samé škály byl zpíval. Zkusiv ale své umění na arii mu předložené, shledal, že to jde; vydal se na cesty, vystoupil na největších jevištích hlavních měst, líbil se všady nad míru, a ačkoli od té doby více než sto let uplynulo, nebyl ještě ve svém umění přestížen. Chtíce se přesvědčit, že pilné zpívání stupnic nevyhnutelně potřebné jest tomu, kdož se zpěvu oddal, nepotřebujeme pro důkazy tak daleko zacházet, an nám pravdivost toho dosvědčuje skoro každodenní zkušenost. — Ptejme se kteréhokoli *dobrého zpěváka* neb kterékoli *dobré zpěvačky*, jakým způsobem k dokonalosti dospěli, odpoví nám, že *pilným cvičením* škal. Snad se nám namítne z některé strany, že ze školních dítek nemají se státi umělci ve zpěvu, že postačuje, když se naučí jen poněkud obstojně nějakou píseň zazpívat. Namítka ta by byla docela odůvodněna, kdybychom měli na zřeteli, aby dítky nic jiného než škálu nezpívaly. Nám se jedná jen o to, aby se jí více pozornosti věnovalo, než jak se obyčejně stává; přejeme si jen, aby se nepovažovala za něco vedlejšího neb docela zbytečného; jen z toho ohledu jsme položili svrchu událost o italském pěvci, jen z toho jedině ohledu jsme podotkli, že se zpěváci jen pilným cvičením stupnic dokonalými stali, abysme na důležitost zpívání stupnice poukázali.

Až posud jsme nechali zpívat dítky stupnici ve volném pohybu (tempu) a na hlásce *a*. Aby se jim ale výška každého tonu dobře vštípila, musí jí dítky

zpívat také jmeny tonů, (*c d e f g a h c*) a to hezky často, jen se musí také častěji na *a* opakovat, aby si dítky malé otvírání úst nenavykly, nedospěly-li již dříve tak daleko, že si patřičné otvírání úst docela osvojily. Další cvičení stupnice bude pak toto:

Učitel napíše stupnice na tabuli v celých (okrouhlých) notách

a položí nad každou notu znamení *crescenda* < i vysvětlí dítkám, že se každá nota tímto znamením naznamená začne *slabě* (*piano*) zpívat, a zesiluje se zponěhla, až zní docela *silně* (*forte*). Předzpívav notu sám, dá ji zpívat od dítek, připomene jim ale, aby před každou notou hodně dechu nabraly a jej jen *zponěhla* vypouštěly, jakož i aby dříve ton pustily, než jim všechen dech došel. Tím samým způsobem dá zpívat stupnici zpátky.

Jdeli tento způsob dobře, přistoupí se k druhému, jenž záleží v tom, že se každý ton začne *silně* a zeslabuje se až jest docela *slabý*. K naznačení toho užije se znamení *decrescenda* >. Při tomto způsobu jest velké opatrnosti třeba, an začátečníci ve zpěvu při silném udávání tonu mnoho dechu vypouštějí, tak že se jim nedostává dechu k dalšímu jeho držení.

(Pokračování.)

Český hudebník před soudem v Paříži.

V Paříži, dne 4. února 1860.

Bylo to v prvních dnech masopustu. V *café chantant* „u Černé dámy“ bylo velmi hlučno. Česká kočující hudební společnost vedením pana V. Šetřila provozovala tu melodické národní nápěvy českých lesův a dostávala od veselomyslné chasy *grisettek* *) a študujících, od dělníků v blusách a od pánů na odpočinku daných hojnou pochvalu a ještě hojnějších sou. Tito páni musikanti jsou co výteční umělci chváleni, jmenovitě jest prý pan V. Šetřil pravý Orfeus, co zatím jeho Eurydika **) výborně se zná ve sbírání peněz; avšak velké musikantské slabosti neuměl se pan V. Šetřil vystříci; miloval více víno, než ženu a zpěv. Půlnoc se přiblížila. Páně Šetřilovy smysle byly následkem velkého připíjení na zdraví bůžka Bachusa velmi rozjařeny; nic méně řídil svůj hudební sbor s velkou jistotou, jako

*) *Grisettky* slují v Paříži za 1. švadleny, ježto se svobodnými pány v počasném manželství žijí, za 2. čtveračivé a vábívé úskočnice na jevišti.

**) *Euridika* byla choť Orfea, slavného hudebníka; zde znamená to co žena.

kdyby mu víla na Sázavě maršalské žezlo do kolébky byla vložila. Bravo! bravo! tleskalo ctihodné obecnstvo a polky zaznívaly vždy na novo, až pak *sergeant de ville* *) (vysl. seržan) se stoickou klidností do sálu vstoupiv, ve jmenu zákona hudbě přestati rozkázal. Páně Šetřilova umělecká ješitnost zdála se tímto rozkazem býti uražena; navzdor seržanovi, navzdor zákonu bezpečnosti komandoval svou taktovkou dále. Jásot a nadšení obecnstva byly odměnou za tento hrdinský skutek, jemužto paní Eurydika sbíráním souů **) platného významu dodávala.

Seržan protestoval a podporoval svůj protest přivoláním *gardistů*. Obecnstvo přidalo se na stranu pana Šetřila a bylo se na okamžik co obávati, že u „Černé dámy“ půlnoční krvavý výjev vypukne. Tu dali se na štěstí čeští Zuavové hudebního umění před zákonitou osobností na útěk a pan Šetřil velel nad neposlušnými nástroji, kteréžto na bojišti slávy zanechali. Veselá chasa následovala musikanty a pan Šetřil se svou Eurydikou musel nepříjemnou cestu do městského vězení nastoupiti.

První únor bude v životopisu této umělecké rodiny velkou roli hráti; neboť na tomto dnu byla před soud pohnána. Co proces Šetřilův prodloužilo, byla ta okolnost, že kapelník mluvil v řeči, kteréžto jen sám pán Bůh rozumí; že nemluvil totiž ani francouzsky, ani německy, nýbrž — *česky*. Tlumočnicka bylo tedy zapotřebí. Pomocí téhož dozvěděl se úřad, že Václav Šetřil v Budči na Moravě se narodil, že 38 let stár, katolík a s Eurydikou oddán jest. Pan Šetřil se na to odvolával, že uposlechl obecnstvo, kteréž si další hraní hlučně žádalo, že neznámost francouzského jazyka ho v pochybnosti nechala, jak rozkaz seržanův zní, mimo to že je smířlivé povahy, že si váží Francouzů a jejich sympatií pro českou hudbu; avšak že francouzské víno, an je na ječmenový nápoj uvyklý, mu do hlavy vstoupilo a že o shovívavý rozsudek prosí.

Předseda. Pane Šetřile, pravil češtiny neznalý právník, Vy co cizinec jste povinován, zákonů, které Vám zde ochrany poskytují, si vážiti. Vaše zpurnost mohla míti smutné následky. Vaše výmluvy nejsou podstatné; — i když nerozumíte francouzsky, musel jste nejenom z chování obecnstva, nýbrž i z počínání zemského organu seznati, že jste se měl podati. Nezapírejte, jste povinen soudu pravdu pověditi.

Pan Šetřil vyznává se, že chybil a žádá o shovívavý rozsudek a slibuje, že budoucně francouzské zákony uposlechně.

Předseda. To je už pozdě, to jste měl dříve

*) *Sergeant de ville* tolik co městská policejní osoba.

**) Sou — francouzský peníz.

učinit. (Nyní se obrátí k paní Šetřilové.) Jak se můžete zodpovídat, obžalovaná? Vy jste podporovala zpornost svého muže. Vy jste měla úřední osobu poslechnout.

Paní Šetřilová má za to, a vymlouvá vzlykajíc svůj přečin tím, že jen mzdu mužovy práce sbírá. To není v její vlasti trestu hodné.

Předseda. Madame, vy zkrucujete slova. Na Vás to záleželo, rozkazům úřadu se podrobiti. Též v Rakousku trestá se zpornost; každá dobře organisovaná, civilisovaná vláda trestá zpornost. Můžete to zapírat?

Paní Šetřilová hledí se návalem slzí ohraditi. — Několik svědků se predevezme, mezi nimi též kavárník, jenž dotvrzuje, že pan Šetřil dle lidského vypočítání notnou opici míti musel, jelikož 3 mázy silného vína vypil; „a mé víno,“ pravil jaksí pyšně, „to mohou moji hosté dosvědčit, jest dobré ano velmi silné.“

Zastupitel pan Armeau (vysl. Armó) líčí nyní život českých musikantův. *Ve své právnické horlivosti a ve své svědomitosti kreslí tuto uměleckou chasu co cikánskou tlupu, kteráž o právu vzdělaných národů ničehož neví; máť Čechy za chudou zem, jejížto polodiví obyvatelé se kořínkami a kůrou živí a jimžto nikdo nerozumí. Mravy a způsoby této země jsou prý od francouzských nesmírně rozdílné.* (Spisovatel nejmenoval knihu, jižto za zvláštní své vědomosti o Čechách děkuje. **Palackého** „Dějiny českého národu“ zajisté nečetl, aniž zná výrok císaře Napoleona I., jenž zní: „Česká zem je ráj; lid a příroda mají všeho v hojnosti, co jim k pohodlnému živobytí třeba; toliko sůl jim chybí.“ Red.—)

Pan Šetřil a jeho polovice odsouzení jsou k čtyřnedělnímu vězení. Pan Šetřil prosí, by teprv po masopustu trest nastoupiti mohl. Avšak bohužel i tomu není dovoleno. Jeho umělecká dráha bude s jeho trestem zde dokončena.

H ä n d e l.

Novella.

(Pokračování.)

Stáli u vchodu sloupení. Luna pohlížela nekaleným stříbroleskem na tyto obě dobré plnocitné duše, kteréž, aniž to věděly, v tak strašném nedorozumění stály.

„Ona tě přec miluje,“ jásal vnitřní hlas v jinochu, „ona jen tebe miluje! Vyslov jí to nyní v této příznivé osamělosti a před obličejem svatých hvězd! — Bianco, musím Vám něco tajného sdělit,“ řekl pak sklopenýma očima, ale láskyplným hlasem. Bianka tušila jeho tajemství a vzdychla hluboce.

Jinoch třesa se, uchopil její bledou pravici, přitiskl svá plápolající ústa k ní a pustil proud tekoucích slz a svůj dávnotajený bol lásky na drahou ruku; chtěl ohnivá slova mluvit, ježto vlastní oheň zžíral, slyšel jak děva vzlykala buďto z lásky buďto z hoře, a přec vždy silněji třesoucí se pravici jeho vzdechům, slzám a polibkům ponechávala.

„Bianko! — milá, dobrá Bianco, já Tě miluji!“ řekl konečně chvějícím se hlasem.

Poděšena vytrhla Bianka svoji ruku z jeho ruky a plakala ještě silněji.

„Ty pochybuješ o setrvalosti mého smýšlení, jelikož ještě třeštivý jinoch jsem,“ pokračoval ubohý dále. Však mé srdce jest ještě nepokažené a bude Tě vroucně a stále se všemi silami svoji čisté, nevinné lásky milovati. — Bianco, nikdo Tě nebude tak kochati jak já! Staň se mojí, milá Bianco!“

Vzlykajíc klesla ubohá, poděšená děva na lavici a plakala vždy usedavěji. Neplakala k vůli sobě — nýbrž jen nad zklamaným, nad jeho dobrým, čistým srdcem, jež přijíti nesměla.

„Jsem umělec,“ postupoval v řeči láskou nadšený jinoch zvýšeným hlasem, pln krásného sebecitu. „Moje láska k Tobě není prudké vznětí se mrzké smilnosti; nikoli drahá Bianco! jestiž živý nebeský plamen, jenž mne nutí vše dobré, pravé a krásné u Tebe milovati a věčně tvořiti. — Budeš mojí tělesnou Musou, budeš ideal a život spojovati co vážná nevěsta a co milovaná choť, a tento sladký souhlas mé veškeré bytosti naučí mě s zvláštním nadšením díla nesmrtelná tvořiti. Nesmrtelnost máš se mnou sdílet, jakož i všecky mé radosti, má snění, můj celý život a potomstvo má tak dlouho o naší lásce mluvit, jako o mé slávě!“

Biančino jemné srdce bylo by bolestí puklo.

„Ustaň, ustaň! usmrtíš mě!“ bědovala a pozvedla prosebně ruce.

Jinoch domýšlel se, že tak mluví z neskončené lásky k němu a vstoupil na otvor klenutí, by na jejím obličejí při vpádajícím světlu luny její rozčilenost viděl — Však bledá luna ozařovala zsinálý obličej s utrápenýma očima.

„Ó já nešťastník! nevýslovně zklamaný! Ty mě nemiluješ!“ zvolal ze snění vytržený a vrhl se k jejím nohám. „A nač tato přívětivá náklonnost, tato laskavá přítulnost? — Bylo vše jen přetvářka? O! Bianco proč?“ „Protože se umělci klaním a člověka miluji — ne však s onou výhradní láskou, jakou Ty žádáš, dobrý Bedřichu!“ odvětila zvolna, s bolestným hlasem. „Mé srdce náleží již léta Tvému příteli Dominikovi a on si je skutečně zasloužil a vydobyl.“

(Pokračování.)

FEUILLETON.

Z Prahy.

Stavovské divadlo. Opera „Zampa“ neb „Nevěsta z mramoru.“ Text její zpracován die F. Elmenreicha od Kupelwiesera, hudba od F. Herolda. (Dokončení.) Z kaple hřbitovní vychází nábožný lid, mezi nimiž i Kamila. Zampa ji pozoruje a umíní si ještě tuto hodinu ji za manželku pojmouti. Daniel přestrojen v sicilský kroj, hledá v těchto místnostech svého pána, však setká se zde s Rittou, komornou Kamily, která v něm svého muže pozná, jenž ji před desíti lety byl tajně opustil. Daniel se zapře, an Dandolo sem přijde a těší se s Rittou, že ve dvou dnech budou svazkem manželským spojeni. Daniel, který od klíčníka nepozorován byl, obdarí svého soka několika nemilými pocity své lásky k němu. Alfonso sejde se zde s Kamilou, vyzná jí, že o všem co se v zámku událo, zpraven jest a rozloučí se s milenkou, na niž nikdy nezapomene. Zampa provázen sborem hodovníků, očekává zde Kamila, s níž se právě nyní oddati zamýšlí. V tom se v pozadí objeví socha Bianky, s hrozičím prstem vzhůru vyzdviženým. Zampu neopouští zmužlost; poroučí svým lidem jej obveselovat tancem a zpěvem. Daniel jej odvracuje od jeho předsevzetí, však hejtman odváží se i peklu samému odporovat. I chce vésti Kamila ke kapli, však Alfonso zastoupí mu cestu, přísahá se pomstít, avšak pozná v něm Zampu a poroučí lidu svému jej zatknouti. Zampa zapírá, an Dandolo Alfonsovi list podává, kterýž hejtmanovi loupežníkům náleží, a ježž byl na pobřeží našel. Všichni poznají v něm hrůzného lupiče Zampu a chtějí jej zajmout. Zampa dá Alfonsovi čisti list, v němž se vůdci Korsarů na den svobody udílí, neb králi pomáhal v boji a byl prvním vítězem. Všichni se z toho radují, že Zampa za jejich svobodu bojoval, jediný Alfonso přísahá pomstu hejtmanovi. — Zampa a Kamila v průvodu svatebníků vstupují na schody kaple. Pojednou se dvěře prudce rozltnou, země zaduní a socha Bianky zastoupí jim cestu do chrámu. (II. dějství.) Do komnaty Kamily zaletají zvuky písně gondoliera Alfonsova, jimž ona napnutě naslouchá. Alfonso nemoha odolat touze, svou milenku naposledy spatřiti, odváží s nebezpečím života oknem do komnaty se dostat, když právě blížící sem se kroky jest slyšeti. Kamila uschová Alfonsa za záclonu, an Zampa vejde a vyzná jí, že je hrabětem z Monzy. Alfonso vykřikne: „Můj bratře,“ zahodí dýku, již ho zavraždit obmýšlel a padne jemu k nohám. Zatvrzelý bratr vydá jej svým pochopům k usmrcení. Kamila žebře na kolenou o milost Alfonsovi, však Zampa je neuprositelným! — Kamila chtěje jej vystříhat před tímto krokem, připomíná mu Bianku Manfrediovu, kterou byl svedl. Zampa prokleje jmeno toto. Kamila vytrhne se mu z náruči a odkvapí. Zampa spěchá za ní, však socha Bianky zastoupí mu cestu, chopí ho za vlasy a vleče ke skále, s níž jej do žhavého jícnu Etny uvrhne. Osvobozený otec Lugano požehná svazku lásky svých dítek, vzdáváje díky své ochranitelce: Nevěště z mramoru. — Hrdina této opery jest jakýs druh Fra Diavola na moři, jen že co lupič mořský zlo- myšlnější a ukrutnější. Text je v prvních dvou dějstvích dosti zajímavý; toliko 3. dějství je v tomto ohledu slabé.

Hudba Heroldova je krásohlasná a živá, ač ne hluboce charakteristická. Číska ve formě písní jsou vlnadná jako romance Kamily, v nížto se událost o Alici di Manfredi vypravuje, pak v prvním finalu obsažená barcarola a píseň Zampy v 2. dějství. Velmi pěkně jsou líčeny komické charaktery Capucciho, Ritty a zvoníka Dandola. V orkestraci jeví se veskrz obratná ruka; je plna účinku a skvělá, někdy však také trochu hlučná. Opera Zampa patří k nejlepším francouzským zjevům téhož druhu a bude při dobrém provedení vždy ráda vídána. Pro mnohá divadla je obsazení titulní úlohy těžké. Zampa je tenorová partie, avšak leží příliš nízko, tak že ji často zpívá barytonista, jemuž zase příliš vysoko leží. *Bžk.*

— Co nejdříve bude se tu provozovat nejnovější opera od Meyerbeera „Pout do Ploermelu.“ Z 56 koz, které se v Praze nacházejí, nebyla žádná za hodnou uznána, by důležitou roli v Meyerbeerově „Pouti“ převzala. Nyní zvolena jest k tomu cíli nadějná umělecká začátečnice, kteráž ve Pstrosce bydlí. Každodenně lze ji viděti koňskou branou, an ku (klavírní?) zkoušce se ubírá.

— Ve čtvrtek dne 16. t. m. odebrali se pánové: Bachmann, Eilers, Steinecke a kapelník Jahn do Drážďan, by přítomni byli Meyerbeerově operě „Pout do Ploermelu.“

— Pan Josef Ulm, ředitel kůru u sv. Ducha, zvolen jest od dómového hudebního spolku a Mozartea v Solnohradě za čestného ouda.

— Zdatný náš skladatel pan Charles Wehle v Moskvě věnoval svou nejnovější sonatu J. M. králi Belgickému, kteroužto dedikací král ochotně přijal.

— Pianní ústav pana Karla Hodyce, jenž od roku 1843 na Malé straně působí, uspořádá dne 15. února večerní hudební zábavu.

— Nadaná virtuoska Albertina Zadrožilková účinkovala dne 7. t. m. v jednom koncertě v Paříži a osvědčila se co důstojná žákyně A. Dreyschocka.

— Lonského roku byla od francouzského státního ministerstva zřízena komise pro zavedení nové ladičky a k tomu cíli požádán také ředitel zdejšího konservatoria, p. Kittl, aby podal o tom své dobré zdání. Jelikož přičiněním této komise nová ladička v celém Francouzsku se zavedla, obdržel p. řed. Kittl exemplář této ladičky se všemi k tomu účelými spisy spolu s dopisem generálního sekretáře ve francouzském ministerstvu, p. Pelletiera.

— Třetí koncert Cecilské jednoty, dne 16. t. m. v sále na Žofíně uspořádaný měl v programu pět velmi zajímavých instrumentálních a vokálních skladeb, z nichžto nás česká romance „Umírající pěvec,“ text od V. Šmilovského, hudba od Jos. Leop. Zvonaře poutala. Pan Zvonař proniknuv úplně text, významným zpěvem mu platnosti dodal a skvělou a charakteristickou instrumentací ho ozdobil. Hned v úvodu, jehožto duchaplné zesňování a zajímavé modulace každého poutaly, naznačil skladatel umírajícího pěvce vystoupením soustrastných zvuků klarinetu výtečně; avšak úvod tento zdá se nám v poměru k celku něco dlouhý, ačkoliv nikde nudný. Epický

život poskytl skladateli příležitost k vytvoření krásného sboru, co zatím lyrická místa barytonovému sólu přidělil. Pěvečův dik Tvůrci vyjádřil p. Zvonař toninou G-dur, toninou, ježto co do charakteru něžný dik za upřímné přátelství a lásku značí; dik vlasti podal skladatel toninou E-dur a dik svým druhům toninou C-dur; načez opět sbor nastoupí. Celá skladba patří k nejlepším pracím p. Zvonaře; avšak sbor a instrumentace zdají se nám býti nejsilnější a nejkrásnější stránkou celého díla. Hudební doslov uváděje nám klarinetem ještě naposled umírajícího pěvce, došel by dle našeho zdání při přiměřeném zkrácení mohutnějšího účinku. Pravdivost a vřelost citu, významná instrumentace, která textu výtečným kreslením úplné platnosti dodává, krásné se slovy se shodující motivy sboru jsou hlavní přednosti p. Zvonařovy skladby. Barytonové solo převzal, anto p. K. Strakatý ochuravěl, pan Appé a provedl svou úlohu dosti dobře; než pochvala, kterouž četné obecenstvo na jevo dalo, platila více skladateli než pěvci. Dále slyšeli jsme vzletuplnou jásací ouverturu od K. M. Webra, zajímavou koncertní ouverturu (D-moll) od Ferd. Hillera s úderem v bubny, pak koncertní kus pro sbor a orchestr „Frühlingsbotschaft“ od N. Gade a konečně interessantní operní zlomek „Loreley“ od Mendelssohna Bartholdyho, kterýžto se r. 1853 na Pražském jevišti dával. Poslední skladba více pro koncertní sál se hodící vyniká svými překrásnými a ušlechtilými sbory. Slečna Prauseova zpívala Loreley velmi důstojně a došla pochvaly. Ředitel pan Apt provedl s obvyklou obratností všechna tato díla a zasluhuje všestranného uznání.

— Tyto dni dostal se nám do rukou „Chvalozpěv Marianský,“ nákladem B. Stýbla v Praze tištěný. Text bez všeho vyššího vzletu uroben jest od jistého pana P. A. Š-py, jemuž upřímnou radu: Sutor ne ultra crepidam! dáváme. S hudbou pachtil se zajisté pan A. M., je plna prosodických chyb a nápěv zabíhá do trivialnosti. Musíme veřejně protestovati proti takovému počínání, neboť zdravý vkus obecenstva se takým nepodařeným plodem jen kazí. Mámeť výtečné duchovní básníky, u př. Vinařického, Tupého atd. a skladatele znající se v české prosodii, u př. J. Krejčího, V. Horáka atd.; nuže, proč se těmto pánům text a hudba k tak zbožné věci utvořiti nepodá?!

— V komisi u J. Šálka zde vyjde v březnu b. r. „Umělecké album pro pianisty,“ vydáním p. L. Fleischera. Bude obsahovati 12 původních skladeb výtečných skladatelů v nejvíce domácích, u př. Ambros, Bergmann, Dreyschock, Graf, Kittl, Moscheles, Pivoda, Schulhoff, Šimák a Veit, pak Löffler a Winterle. Jistá část čistého výnosu jest k podporování zdejší „opatrně vdov a sirotků umělcův hudebních“ věnována. Cena každého výtisku jest co do úpravy v porovnání s cizozemskými hudebninami velmi skrovná — 3 zl. r. č. — Lze se ve všech rádných obchodech v musikáliích až do 15. března subscribovati; po ukončení určitého času nastane zvýšená cena.

— Literatura hudební. Nákladem činného obchodnictví v musikáliích Ad. Christofa a W. Kuhé vyšly následující taneční kusy, které milovníkům Terpsichory doporučujeme: „Slovanská kadryla“ od nadaného L. Procházky v ceně 54 setin (setina, tolik co

jeden kr. r. č.). Ušlechtilá skladba tato, v níž krásné písně slovanské půvabně v jeden věnec spleteny jsou, dosáhla už u obecenstva zvláštní oblíby a bylo by tudíž zbytečno déle o tom pestrém kvítku slov šířiti. „Vltavinka“ jest název jiného zdařilého kusu od kapelníka K. Komsáka, který svými ušlechtilými skladbami v krátkém čase nad jiné vynikl. Cena jest proti jiným nezdařilým fabrikátům toho druhu dosti levná, obnáší toliko 42 setin. Neméně zdařilá a rázným rytmem vynikající jest i „Maasliebchen-Polka“ od O. Nickerla v ceně 42 setin. Od kapelníka J. Hopfa vyšly dvě taneční skladby a sice: „Klotilden-Quadrille“ v ceně 54 setin a „Mutzi-Polka“ za 42 setin. Oba tyto kusy neminou se při dobrém provedení účinku. „Faschingsspende“ jest album tanečních kusů a obsahuje následující skladby od kapelníka A. Seiferta: „Wilhelminen-Polka“ za 42 setin; „Karolinen-Polka-Mazur“ v ceně 27 setin, konečně „Souvenir de Krakovie“ 42 setin. Tomuto album podobné jest jiné „Ballkränzchen“ nazvané a záleží z kusů od kapelníka E. Schrolla: „Harlekin-Polka“ v ceně 42 setin a „Casino-Polka“ též za 42 setin. Bylo by od místa, zmíniti se obsírněji o každém kusu tanečním, jichž o masopustě co na jaře vlašťovek se vyskytuje, podotkneme toliko název a cenu skladby. „Grass an Prag“ od F. Viktorina za 42 setin. „Astraea-Galopp“ od Fr. Michla 27 setin, a konečně „Clam Gallas Deflirmarsch“ od známého kapelníka a učitele na plechové nástroje chovanců vojenských J. Pavlise (27 setin), kterýž se směle k jeho nejlepším kusům připočísti může.

— k.

(H.) Z Netolic. Mnoho se mluví a píše o vadách hudby kostelní na venkově. Nechci upírati, že v místech mnohých nedostatky rozličné jenom ředitelům kůru připočísti lze; však pohledneme-li okem nestranným na poměry a okolnosti, jaké vůbec — nejenom na vesnicích, ale i v menších městech provozování hudby kostelní obtížným činí, budeme zajisté v úsudku našem mírnější. Nebo — kdo je zde ředitelem kůru? „Místní učitel.“ — Soudný pozorovatel musí tedy uznati, že velké obětavosti jeho zapotřebí, chce-li úřad obojí dostojně zastati. — Tím větší potěšení působí nám ale vědomí, že zde onde skutečně může naléztí možno, kteří sami na sebe nehledíce, nesnáze vše vytrvalostí svou překonávají a obému — škole i kůru zadosť učiniti se snaží. Mezi horlivce ty náleží i zdejší první učitel p. D. Kočí. Osvědčil, co může vytrvalá mysl a pevná vůle jednotlivce pro dobro všeobecné působiti; jeho přičiněním dostalo se kůru našemu potřebných hudebních nástrojů a že slyšíme vkusně provedené skladby Horákovy, Zvonařovy, Führerovy, Mozartovy atd., máme k poděkování jenom neunavné činnosti jeho. Budtež mu vřelé díky naše vzdány a přání naše jest jen: „Zdar šlechtným snahám jeho!“

Berlín. Jak známo, koncertovala tu sleč. M. Mösnerova s velkým úspěchem. Nástroj jinak málo vydatný dochází pod jejíma rukama velké plnozvúčnosti, která s tony silného anglického křídlatce (Flügel) závoditi může. Její piano a flazeolet jsou okouzující jemností a příjemností. Meyerbeer slyše ji na harfu hráti, byl tak jejím přednesem nadšen, že jí zvláštní skladbu pro harfu na-

psati slíbil. — Slyšeli jsme tu dne 11. t. m. slavného A. Dreyschocka. Přednášel Beethovenův koncert Es-dur, Mendelssohnův G-moll, Bachovu gavoltu, svou tarantellu a rhapsodii k „Wintermärchen.“ Důmyslný kritik Rellstab považuje ho bez odporu za největšího pianistu ze všech, které kdy slyšel. A koho by byl Rellstab neslyšel? Paní Schumannova, Szarvady - Klausova, Bülov, Rubinstein, Jael a všichni znamenitější museli u něho ohenní zkoušku podstoupiti. Kritik „Preuss. Ztg.“ cíuje při posuzování Dreyschockova koncertu Heineovo líčení téhož pianisty z „Lutezie“ od r. 1843. Heine praví zde: Nezdálo se nám, že slyšíme pianistu Dreyschocka, nýbrž tři kopy pianistů... Pověs se, Františku Liszte, ty jsi obyčejný Větrovel u porovnání s tímto hromobijcem, jenž bouře co březové větve spojuje a jimi moře šlehá. V koncertě Dreyschocka zpívala Pražanka slečna Ferlesova Kuhreigen od Meyerbeera a romanci od Mercadantea velmi krásně. — Dne 15. t. m. vystoupil A. Dreyschock po druhé v koncertě s neslýchaným úspěchem. Ku konci přidal své variace pro levou ruku na národní hymnu. Jistý kritik vyjádřil se o provedení této skladby takto: „Oči a uši přišly při této pieče do velkého sporu, neboť co oči toliko jednu ruku viděly, slyšely uši třikrát tolik ruk.“ Dne 19. t. m. uspořádal týž umělec svůj třetí koncert. V posledních dvou koncertech účinkoval též Ferd. Laub, jehožto koncert na 17. t. m. určen jest a v němž A. Dreyschock Mendelssohnův koncert G-moll přednáseti bude.

Branibor. (Brandenburg.) Slavný virtuos, Ferd. Laub dával tu se svou paní a p. Radeckem koncert, v němžto svou mistrovskou hrou ohromné sensací zbudil.

Halle. V neděli dne 4. února hrál v druhém společenském koncertě pan L. Saar, žák A. Dreyschocka a nyní ředitel hudby, Weberův koncertní kus s velkou bravourou a jistotou a uchvátil obecnost svou nesmírnou silou k hlučnému obdivování.

Inšpruk. Zdejší zpěvácký spolek dával dne 11. ledna koncert ke cti svého předsedy pana hraběte Wolkensteina, v němž se Abtův sbor „Im Walde“ velmi líbil. V tom koncertě účinkoval Pražský houslista, pan Ant. Prokš, žák Pražského konservatoria přednášeje s uměleckou dokonalostí Fantaisie caprice od H. Vieuxtempse.

Karlovec. (Karlsstadt.) V programu druhého národního koncertu, jež horlivý Albert Štriga s chotí svou Julii zde uspořádal, byly též dvě písně české: „Slaviček a starost“ a „Má vlast“ od Vlast. Růžičkovy, kteréž zesnulý výtečný skladatel Vatroslav Lisinský v hudbu uvedl. Pan Štriga dosáhl přednesem písní zasloužilé pochvaly. Orkestr v tomto koncertě řídil Čech pan Houška, kapelník hraničarského pluku.

Londýn. V Sydenhamu jsou vystaveny pární varhany „Kalliope“, jejichžto píšťaly pární silou zaznívají. Zvuk těchto varhan je prý na 12 angl. mil slyšeti.

Madrid. V zdejším divadle „Las Novedades“ dával se kus „L'Alcade toreador.“ Při uvedení do scény užilo se též mladého býka, aby se půtka s býky s přirozenou

věrností představovati mohla. Avšak hovádo nestudovalo bohužel dobře svou roli, přetrhlo provaz a skočilo do orkestru. Ouzkostlivě prechali hudebníci a diváci. Býkovi ale vidělo se býti na čase, by se svýma rohami nejprve na rozličných nástrojích v orchestru okusil a pustil se směle do basy, než mezi tím časem byl jat a odveden.

Paříž. Orkestrální zkoušky opery „Petr z Medicis“, od knížete Poniatovského počaly již ve velké opeře a některá čísla prý jsou velmi pěkná. Úprava bude 130.000 franků státi. — Dne 7. t. m. odbýval se třetí a poslední koncert R. Wagnera. — Revue et Gazette Musicale de Paris (čís. 7. od 12. února) praví o slečně Zadrobilkové, že účinkující dne 7. t. m. v koncertě, po provedení dvou pieč od A. Dreyschocka a Liszta vždy potleskem a vyvoláním odměněna byla a že velký talent prozrazuje. Dne 6. března uspořádá slečna A. Zadrobilková první svůj koncert.

Vídeň. Výtečný český kritik pan Dr. Ed. Hanslik započne dne 28. t. m. řadu přednášek z oboru hudby. Budeť přednáseti o historickém vývinu hudby od nejstarších dob až do času J. Haydna. Přednášek bude as o sm, kteréž dotčený učenec od 7—8 hodin večer držeti bude. — Ředitelství divadla na řece „Vidni“ přijalo novou operetku „Prince Absolon“ od zdejšího skladatele pana Němce.

Varšava. Dne 8. t. m. dávala se tu ponejprv Moniuszkova opera „Hrabina“ a došla krásného výsledku. Vynikal svěžestí nápěvů, výtečnou instrumentací a dramatickou charakteristikou. Text má za předmět tragikomickou událost z moderní společnosti. Hudba k této opeře vyjde u G. Gebethnera a spol. ve Varšavě. Ze 24 částí, z nichžto opera sestává, vyšly již tři písně, kavatina a zpěvhraběnky. — Nyní zde koncertuje známý virtuos H. Vieuxtemps.

Výmar. Fr. Liszt bude prý jmenován pruským dvorním kapelníkem. Princezna pruská darovala mu koncert pro flétnu krále Bedřicha II. od něho vlastnoručně psaný a jednu skladbu od genialního prince Louis Ferdinanda.

Dur a moll.

(Rossini o R. Wagnerovi.) Při tabuli u J. Rossiniho mluvilo se o Wagnerovi a jeho hudbě. „Wagner jest,“ pravil Rossini, „muž ohromného avšak nepravým systemem zkaženého talentu. Jeho hudba je plna učnosti; chybí jí toliko rytmus, forma a idea — melodie.“ Mezi tím co tak hovořil, předložena byla pěkná kambala (ryba) s kapratovou omáčkou. Rossini podal Carafovi toliko omáčku. „Nuže,“ zvolal Carafa, „proč mi nedáš žádné ryby?“ „Co žádáš?“ odvětil Rossini, „obsluhuju Tě dle Tvého vkusu.“ To jest Wagnerova hudba, mnoho omáčky, ale málo ryby.

(Jind. Heine.) Znamenitý německý básník, Jindřich Heine byl, jak známo, nepřítel novofrancouzské operní hudby. Přišel jednou z jisté společnosti, v níž ho Leon Halevy, podřízený francouzský spisovatel a bratr známého skladatele „Židovky“ tlacháním svým týral, pravil Heine: „Leon Halevy je právě tak nudný, jako kdyby ho bratr jeho do hudby uvedl.“

Listárna. Panu J. Kuř. v Káni. „Náš zpěv“ stoj 30 nov. kr. O Jasoni ničehož nevíme.

K tomuto číslu přiložena jest 2. notová příloha obsahující dvě české písně od Fr. Vogla.